

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 28 เทศกาลธรรมดา ปี B

(วันที่ 11 ตุลาคม ค.ศ. 2015)

พี่น้องที่รัก โดยธรรมชาติแล้วลิงเป็นสัตว์ฉลาดและสามารถเรียนรู้อะไรได้ง่าย แต่มันก็มีนิสัยบางอย่างที่สามารถสร้างปัญหาทั้งแก่ตัวมันเองและมนุษย์ที่อาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกับถิ่นของมันได้เช่นเดียวกัน ในประเทศอินเดียถึงถือได้ว่าเป็นไม้เบื่อไม้เมากับชาวบ้าน เพราะมันชอบขโมยผลไม้ในสวนของพวกเขา หลังจากสังเกตนิสัยของลิงนานพอสมควร ชาวบ้านจึงคิดวิธีจับลิงโดยใช้กล่องไม้ซึ่งมีฝาด้านหนึ่งเจาะรูเล็กๆ พอให้ลิงสอดมือเข้าไปได้ ในกล่องไม้ใบนั้นมีถั่วซึ่งเป็นของโปรดของมันวางไว้เป็นเหยื่อล่อ วันดีคืนดีลิงลงมาที่สวนและเห็นถั่วอยู่ในกล่องก็เอามือล้วงเข้าไปหยิบถั่ว แต่พอมันถอนมือออกมาก็ติดฝากล่อง เพราะกำมือของลิงนั้นใหญ่กว่ารูที่เจาะไว้ ลิงพยายามดึงมือเท่าไรก็ไม่ออก พอชาวบ้านมาพบและจะจับมัน ลิงตัวนั้นก็ไม่สามารถปีนหนีขึ้นต้นไม้ได้เพราะมีมือวางเพียงข้างเดียว สุดท้ายมันจึงถูกชาวบ้านจับ อาจเป็นเพราะนิสัยซุกซนไม่อยู่นิ่งและโลภมากของลิง มันจึงไม่ได้เฉลียวใจว่าเพียงแค่มันคลายมือออกเท่านั้น มันก็เอาตัวรอดได้แล้ว แต่เพราะมันยึดถั่วไว้มั่น ไม่ยอมปล่อย จึงต้องเอาชีวิตเข้าแลก มีหลายสิ่งหลายอย่างในชีวิตที่เราใฝ่ฝันอยากได้จนถึงกับยึดไว้อย่างแน่นเหนียว เวลาประสบปัญหา เพียงแค่เราคลายสิ่งที่ยึดติดนั้นเสียบ้าง ปัญหาดังกล่าวก็จะคลี่คลายไปเอง แต่เป็นเพราะเราไม่ยอมปล่อย จึงเกิดผลเสียตามมาอย่างมากมายและไม่คุ้มกับสิ่งที่เรายึดติดนั้นเลยไม่แต่น้อย

การกระทำของเศรษฐีหนุ่มในพระวรสารวันนี้ดูเหมือนว่าไม่ต่างจากการกระทำของลิงที่หวงถั่วเท่าใดนัก กล่าวคือ เขายึดติดอยู่ทรัพย์สินสมบัติมากมายที่เขาມີบนโลกนี้มากจนกระทั่งลืมไปว่าชีวิตนิรันดร์ในเมืองสวรรค์มีคุณค่าและความสำคัญมากกว่า สมมุติว่าเราเป็นกลุ่มอนุรักษ์สัตว์ป่าและเห็นลิงกำลังดิ้นรนที่จะดึงมือของมันออกจากกล่องไม้ที่ใช้เป็นกับดัก ขณะที่ชาวบ้านกำลังเดินเข้ามาใกล้มันทุกที เราจะทำอย่างไร? บางทีเราอาจร้องบอกลิงให้รีบปล่อยถั่วออกจากมือที่มันกำลังกำอยู่นั้น แล้ววิ่งหนีเอาตัวรอดโดยเร็ว นี่แหละคือสิ่งที่พระเยซูเจ้าทรงกระทำกับเศรษฐีหนุ่มที่มาขอคำแนะนำจากพระองค์เพื่อเขาจะบรรลุถึงชีวิตนิรันดร์ พระองค์ทรงมองเห็นเขากำลังอยู่ในอันตรายที่จะสูญเสียชีวิตนิรันดร์เพราะการยึดติดอยู่กับทรัพย์สินสมบัติของเขามากเกินไป ดังนั้น พระองค์จึงทรงเรียกร้องให้เขาปล่อยวางทรัพย์สินสมบัติเหล่านั้นเพื่อรักษาชีวิตของเขาให้รอดพ้น ทำไมพระองค์จึงต้องทำเช่นนั้นกับเขา? นักบุญมารโกบอกเราว่า **“พระเยซูเจ้าทอดพระเนตรเขาด้วยพระทัยเอ็นดู”** (มก 10:21) สิ่งนี้ชี้ให้เห็นว่าพระองค์ทรงแนะนำเขาแบบนั้น เพราะพระองค์ทรงรักและเป็นห่วงวิญญาณของเขา บ่อยครั้ง เราอาจพบว่าคำสั่งสอนของพระเยซูเจ้าที่บันทึกไว้ในพระวรสารค่อนข้างแข็งแกร่ง ยากที่จะเข้าใจและนำไปปฏิบัติได้ แต่เราต้องไม่ลืมว่าคำสั่งสอนเหล่านั้นมีจุดประสงค์เพื่อความสุขของเราทุกคน บางทีเราอาจเข้าใจคำสั่งสอนของพระเยซูเจ้ามากขึ้น ถ้าเรามองดูพวกมันในฐานะถ้อยคำแทนความห่วงใยจากบุคคลที่รักเรามากที่สุด ถ้าเรารักใครสักคนจริงๆ เราต้องกล้าแนะนำและตักเตือนเขาเมื่อเห็นเขากำลังหลงทาง เราคงไม่ปล่อยให้คนที่เรารักเดินไปสู่ความหายนะต่อหน้าต่อตาเราโดยที่เราไม่พูดหรือไม่บอกอะไรสักคำ จำไว้เสมอว่า **“รักแท้ต้องกล้าบอก ต้องกล้าตักเตือน”** ไม่ต้องกลัวคนที่เรารักจะเสียใจหรือรับไม่ได้ เพราะเราทำสิ่งนั้นเพื่อความสุขของเขาเอง ถ้าเราเห็นเขาอยู่ในอันตรายและไม่พูดอะไรเลยต่างหากที่เป็นสิ่งน่าละอายและแสดงให้เห็นว่าเรายังรักเขาไม่เพียงพอหรือเราไม่ได้รักเขาจริง

เศรษฐีหนุ่มไม่ต่างจากลิงที่กำลังกำถั่วไว้แน่นขณะที่ชีวิตของมันกำลังตกอยู่ในอันตราย ดังนั้น พระเยซูเจ้าจึงทรงชี้ให้เขาเห็นหนทางเพียงอย่างเดียวที่จะช่วยให้เขาเอาตัวรอดได้ **“ท่านยังขาดสิ่งหนึ่ง จงไปขายทุกสิ่งที่มี มอบเงินให้คนยากจน และท่านจะมีขุมทรัพย์ในสวรรค์ แล้วจงตามเรามาเถิด”** (มก 10:21) ในสายพระเนตรของพระองค์ อาการของโรคยึดติดกับทรัพย์สมบัติของเศรษฐีหนุ่มคนนั้นค่อนข้างหนัก ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงบอกเขาไม่เพียงแต่ให้รู้จักปล่อยวางเท่านั้น แต่ให้เขาละทิ้งมันไปเลยเพื่อเห็นแก่ **“ขุมทรัพย์ในสวรรค์”** (มก 10:21) การขายทุกสิ่งที่มี และมอบเงินที่ได้ให้คนยากจนเป็นเสมือนกับการทำลายสะพานที่เชื่อมระหว่างตัวเขากับสิ่งที่เขามี วิธีการนี้จะทำให้เขาไม่สามารถกลับไปหามันได้อีก เพราะเขาไม่มีมันต่อไปอีกแล้ว ทำไมเศรษฐีหนุ่มจึงพบว่าคำแนะนำของพระเยซูเจ้าเป็นยาขมสำหรับเขา? จากคำสนทนาระหว่างพระเยซูเจ้าและเศรษฐีหนุ่มคนนี้ เราทราบว่าเขาเป็นคนดี มีความศรัทธา และปฏิบัติตามบทบัญญัติของชาวยิวมาตั้งแต่เป็นเด็ก โดยทั่วไปแล้วชาวยิวที่เคร่งครัดในศาสนาเชื่อว่าทรัพย์สมบัติเป็นเครื่องหมายแห่งพระพรของพระเจ้า ดังนั้น คนร่ำรวยจึงถูกมองว่าเป็นคนที่พระเจ้าทรงอวยพร ในขณะที่คนยากจนถูกมองว่าเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงสาปแช่ง เศรษฐีหนุ่มคงรับไม่ได้ที่จู่ๆ คนอื่นจะมองเขาในฐานะเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงสาปแช่งเพราะเขาไม่มีทรัพย์สมบัติหลงเหลืออีกต่อไปแล้ว นี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมพระเยซูเจ้าจึงทรงบอกบรรดาศิษย์ว่า **“ยากจริงหนอที่คนมั่งมีจะเข้าสู่พระอาณาจักรของพระเจ้า”** (มก 10:23) บรรดาศิษย์ประหลาดใจกับเรื่องนี้มาก ถึงกับพูดว่า **“ดังนี้ ใครเล่าจะรอดพ้นได้”** (มก 10:26) แต่คำตอบของพระเยซูเจ้าในเรื่องนี้ชัดเจน **“สำหรับมนุษย์เป็นไปได้ แต่สำหรับพระเจ้าเป็นเช่นนั้นได้ เพราะพระองค์ทรงทำได้ทุกสิ่ง”** (มก 10:27)

พี่น้องที่รัก จริงอยู่ ในแง่หนึ่งทรัพย์สมบัติเป็นเครื่องหมายแห่งพระพรของพระเจ้า แต่เราต้องไม่ลืมว่าพระพรทุกอย่างมีไว้เพื่อแบ่งปัน ยิ่งเรามีมาก เราก็ควรช่วยคนอื่นมากขึ้น ถ้าเรายึดติดอยู่กับพระพรนี้มากเกินไปและคิดว่ามันเป็นของส่วนตัวของเราเท่านั้น จนกระทั่งมองไม่เห็นความต้องการและความเดือดร้อนของเพื่อนพี่น้องที่อยู่รอบข้าง ที่ละเล็กละน้อยเราจะกลายเป็นพวกวัตถุนิยมไปโดยไม่รู้ตัว พวกวัตถุนิยมเชื่อว่าปราศจากทรัพย์สินเงินทองชีวิตจะไร้ความหมาย เศรษฐีหนุ่มในพระวรสารวันนี้เป็นคนประเภทนี้แหละ ดังนั้น ในมิสซาววันนี้ให้เราวอนขอพระปรีชาญาณจากพระเจ้าเพื่อว่าเราจะสามารถสลัดตนเองออกจากลัทธิวัตถุนิยมในทุกรูปแบบ ทั้งนี้ก็เพราะว่า **“มนุษย์จะได้ประโยชน์ใดในการที่ได้โลกทั้งโลกเป็นกำไร แต่ต้องเสียชีวิต”** (มก 8:36)

ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน